

Teresa Nogueron, clarinetista (la Ràpita) i component del grup **Sommeliers**

“En la música vaig trobar el mitjà perfecte per expressar-me”

Teresa Nogueron és una jove clarinetista de Sant Carles de la Ràpita (1990). Tot i la seua joventut, ha col·laborat amb músics de la talla de Sílvia Pérez Cruz o J. Manuel Serrat. Ara, com a component del jove grup **Sommeliers**, presenta nou disc.

Com i quan va nèixer Sommeliers? Tinc entès que us va reunir una causa solidària...

Sí, la idea va sortir arran d'un altre projecte musical en què tocàvem tres de les integrants! Un dia, als camerinos, vam decidir formar el grup, buscar una pianista i una cantant i començar la faena. Com que era pels volts de Nadal, vam dedicar una nadala, composta per Josep Ollé, a l'Associació Catalana de Fibrosi Quística i aquest va ser l'inici.

Així naix Sommeliers: una pianista, una clarinetista, una violoncelista, una violinista i una cantant. Com definiries el grup des del punt de vista musical?

El més característic del grup és el so particular que ens defineix, un so que es caracteritza per la unió entre la instrumentació clàssica i la naturalitat i frescor de la veu amb tessitures modernes. És un so original que no estem acostumats a escoltar.

Aquesta nova fórmula musical us ha donat molts bons resultats. De fet, aquest 2015 vau arribar a ser finalistes del concurs Akustik a la millor cançó de l'estiu per The trobat. Sorpreses per aquest èxit?

I tant! (riu) Va ser una gran sorpresa, sobretot perquè érem l'únic grup que formava part d'aquesta llista sense tindre encara disc! Obviament, va ser una notícia molt bona i, a més a més, quedar dins el 'top' 5 d'aquest mateix rànquing encara més!

FOTO: ARIADNA RODRIGUEZ

Ara estreneu el vostre primer disc: Quinze d'abril. Què hi podem trobar?

El disc és molt fidel al que som i al que fem. S'hi pot trobar des d'àries d'òpera versionades fins a estàndards del jazz, passant per temes propis molt característics per aquest punt clàssic-modern.

Teniu previst ja algun concert de presentació? I a les Terres de l'Ebre, vindreu a promocionar el disc?

Sí! El concert de presentació serà el 9 de gener a Luz de Gas, a Barcelona, i a les Terres de l'Ebre estem intentant tancar dates per a finals d'any a la Sénial!

Més enllà de Sommeliers, Teresa Nogueron té altres projectes professionals. Explica'ns la teua trajectòria.

Sí, vaig començar estudiant a l'Agrupació Musical Ràpita. Més endavant vaig fer el grau mitjà al Conservatori de Tortosa, on vaig enllaçar amb l'Esmuc per estudiar la carrera d'interpretació en clarinet. Després d'aquests quatre anys

vaig decidir marxar a Alemanya a completar la meua formació fent un màster centrat en el clarinet dins el món orquestral, ja que des de ben petita havia format part de jòvens orquestres com la JONC (Jove Orquestra Nacional de Catalunya), la JONDE (Joven Orquestra Nacional de España) o The World Orchestra, i des de fa uns anys treballa amb orquestres professionals, com ara la Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Cambra de Granollers, Giorquestra, o alguna col·laboració amb l'ONCA, l'OBC i l'Orquestra de Cadaqués. També he tingut la sort de poder tocar amb Sílvia Pérez Cruz, Serrat, Miguel Poveda, Noa i Josep Carreras, entre d'altres.

Tot plegat sorgeix fa molts anys a la Ràpita. Parla'ns dels teus inicis. Quan et comences a interessar per la música i el clarinet?

La veritat és que ara sóc música gràcies a que ma mare em va apuntar a l'Escola de Música de la Ràpita quan jo tenia 6 anys. Vam fer un pacte: ella m'apuntava a una activitat cultural i jo en

triava una altra. Finalment, va acabar guanyant la cultural (riu). Als 7 anys, després de fer la roda d'instruments, vaig triar el clarinet, ja que, tot i que era més gran que jo, em va fascinar. Entre la il·lusió i el fet de tindre un professor excel·lent, Mateu Ferré, va començar aquest interès per dedicar-me a aquest món.

Després, l'Esmuc i Alemanya. Què et va fer decidir per dedicar-te professionalment a la música?

Segurament, va ser un tema de caràcter i personalitat. Jo era molt tímida de petita i en la música vaig trobar un refugi. Vaig topa amb un mitjà perfecte per expressar moltes coses que potser parlant no podia. Quan tocava era quan millor em sentia, era la desconexió i l'aïllament dels petits problemes diaris, i després de tocar tot tenia menys importància. Aquest vincle especial que es va crear de ben petita entre la música i jo va ser el que em va enganxar, però també el fet de tindre sempre el recolzament familiar, sobretot el de mons pares, Maribel Obiol i Àlex Nogueron.

També recordem el teu nom per la teua participació en el musical de L'esbudellador de Whitechapel, amb música de Josep Ollé. Els músics ebrencs us esteu fent un lloc a Barcelona..., almenys així ho rel·lindicava Ollé quan va fer el musical.

Sí! Amb Josep vam estudiar junts al Conservatori de Tortosa i després, a l'Esmuc, i quan em va dir si podia tocar en el seu musical vaig acceptar ràpidament. Està bé sempre obrir-se portes, sobretot a la capital, que és on més moviment cultural hi ha per poc que n'hi haja, malauradament.

Més enllà de Sommeliers, tens algun altre projecte entre mans que ens pugues avançar?

Sí! Actualment estic compaginant la faena de Sommeliers amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb la qual aquest dijous precisament vam fer concert a Girona amb la Giorquestra; i amb l'Orquestra de Cambra de Granollers, amb la qual vaig fent diverses produccions al llarg de la temporada. Aquesta setmana tindrè el gust de participar en una activitat a l'Hospital de Granollers. També faré un concert el dia 26 de novembre al Conservatori de Tortosa. ■